

ваха за алфа и омега на всѣко университетско образование и на всѣка наука. Достойна за съжаление младежка едностранчивость. И ний сме длѣжни толкова повече да възстанемъ противъ тая едностранчивость, защото ний прѣвъ заговорихме на студентитѣ — отъ катедрата — за академическа свобода и за правото на студента да се занимава съ политика. Това ни дава право да вѣрваме, че ще бъдемъ изслушани и сега, когато нашитѣ думи може би нѣма да бждатъ по угодата на мнозинството отъ студентитѣ. Че тоя въпросъ не е нито така простъ, нито така лесенъ, както на младитѣ доктринери се ще да вѣрватъ, — или поне да увѣржтъ другитѣ. Съвсѣмъ не. Най-дисциплинираниятъ и висококултуренъ народъ — английскиятъ — не познава въ своитѣ университети „свободата“ да се не посѣщаватъ лекциитѣ и практическитѣ занятия. Страната, която отъ единъ вѣкъ насамъ се счита за люлка на най-дълбока университетска наука и на академическа свобода — Германия — не познава правото на студентитѣ да образуватъ „академически“ клонове на разнитѣ политически клики и партии. Друго: никой отъ ония авторитети, съ които нашитѣ академически граждани браниха исканията си и унищожаваха „опозоренитѣ“, прикованитѣ отъ тѣхъ на позорния стълбъ „академици“, не поддържа тия искания нито въ тая форма, нито въ тоя размѣръ, нито най-сетнѣ съ тия основания. Студентскиятъ листъ не даде нито едно спокойно и обйективно изложение на възгледитѣ напримѣръ на Ziegler'a или на Paulsen'a, въ тѣхната цѣлость; а да бѣ сторилъ това, студентитѣ читатели на